

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. София , 11.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и трети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ася Събева
Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг като разгледа докладваното от Елена Тахчиева Въззивно гражданско дело № 20201000502369 по описа за 2020 година

С решение от 17.12.2019г. по гр.д. № 14 816/2018г 1-13 състав на Софийски градски съд Политическа партия „***“ е осъдена да заплати на Н. Б. В. е осъден да заплати на С. Г. Д. сумата от 10 000лв, представляваща обезщетение на осн. чл.45 ЗЗД за неимуществени вреди, произтичащи от обида и клевета за личността на ищеца, разпространени в ефира на ТВ „***“ в периода 06.10.2018г- 10.10.2018г., ведно със законната лихва върху присъдената главница от 06.10.2018г. до окончателното изплащане, като искът над уважения размер до пълния претендиран от 25 100лв – частичен при цялостна искова претенция от 50 000лв е отхвърлен като неоснователен.

Против решението е постъпила въззивна жалба от ответника ПП“Атака“ в осъдителната му част с оплаквания за неправилност, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се неправилно приложение на материалния закон, поради липсата на осъществени предпоставки по чл.45 респ. на чл.49 ЗЗД – излъченият надпис бил журналистически похват, а мотивите на съда не били приложими предвид качеството на ищеца, който бил обществена личност. Изтъкват се като неправилни мотивите, че не следва да бъде установявано конкретното лице, отговорно за излъчения надпис, нито била отчетена журналистическата свобода. Поддържат се съображения, че жалбоподателят не би могъл да оказва въздействие върху съдържанието на отделните предавания, като в противен случай би наложил цензура, а събитията от обществено значение се пресъздават чрез журналистически похвати, изразяващи мнение по определени въпроси и тази свобода на

медиите е конституционен принцип /чл.40 и чл.41 КРБ/. На следващо място се поддържат оплаквания за липсата на доказани вреди, като в тази връзка неправилно били ценени показанията на свидетели близки до ищеца, чиито показания били възприети съвсем безкритично. Евентуално се поддържат оплаквания против размера на вредите с доводи за нарушение на чл.52 ЗЗД, като не била съобразена продължителността на излъчваните надписи и периода, за който се установява, че ищецът е търпял негативни последици, естеството на неговата работа и в каква степен е засегната неговата психика, както и обществено икономическата обстановка като обективен фактор. Поради изложеното се иска отмяна на обжалваното решение и вместо това отхвърляне на иска, евентуално намаляване на обезщетението по размер не повече от 2000/3000лв, който считат за напълно компенсиращ вредите.

В срока за отговор е подадена насрещна въззивна жалба от ищеца Н.В. против решението в отхвърлителната му част за сумата от 5100лв, представляваща разликата между присъденото и претендирано обезщетение. Поддържат се оплаквания за неправилност на решението в обжалваната му част, поради нарушение на чл.52 ЗЗД. В тази връзка се поддържа, че не е съобразено в достатъчна степен обстоятелството, че с процесните излъчвания се поругава не просто личността на ищеца, а качеството му на магистрат, който дължи висок морал и безупречни нравствени и професионални качества. Изтъква се още, че проблемът с корупцията в държавата е изключително актуален и тежък, затова и обидата и клеветата към ищеца в качеството на български магистрат е с изключително негативен ефект. Сочат се за неправилни изводите на съда, че субективните изживявания при ищеца са преминали в рамките на период около месец- този период бил пиков момент за интензитета на вредите, но никой от разпитаните свидетели не е упоменавал, че след него ищецът е напълно възстановен. На следващо място се поддържа процесуално нарушение на съда, довело до неизясняване на делото от фактическа страна, като независимо от направеното в срок доказателствено искане за разпит и на други свидетели за търпените в различен аспект вреди, съдът отказал тяхното събиране. И на края се сочи за неправилен извода на съда, че изнесената информация е достигнала само до колеги на ищеца и съдебни служители, като от данните по делото ставало ясно, че е била възприета от неограничен кръг лица. Поради изложеното се иска отмяна на решението в обжалваната отхвърлителна част и вместо това уважаване на иска в претендирания размер от 25 100лв – частичен при цялостна искова претенция от 50 000лв.

В срок са постъпили отговори на жалбите от насрещните по тях страни, с които се правят възражения и се иска потвърждаване на решението в обжалваните му части.

Въззивните жалби – основна и насрещна са подадени в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийският апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предмет на разглеждане пред първата инстанция е бил иск с правна квалификация чл.49 вр. чл.45 ЗЗД. Като правополагащи факти в исковата молба са посочени обстоятелствата за разгледано и решено от ищеца в качеството на *** в *** административно- наказателно, по повод на което в периода от 06.10.2018 г. до 08.10.2018 г. на интернет сайта на телевизия „***“, чийто оператор /доставчик/ е ПП „Атака“ многократно в ефира на самата телевизия е излъчван манипулативен стоп-кадър със снимка на ищеца и надпис, гласящ следното: „Корумпираният *** от *** Н.В. пусна на свобода престъпника от Судан“. На 09.10.2018 г. надписът бил променен и гласял: „Корумпиран ли е ***та от С.Р.С. Н.В.?" и така бил излъчван в ефира на телевизия „***“ до 10.10.2018 год. Изтъква се, че ответникът ПП „***“ като оператор /доставчик/ на телевизия „***“ пряко и грубо е засегнал доброто име на ищеца, личното и професионалното му достойнство пред близки, приятели, колеги и обществото като цяло. В резултат на посочените неверни твърдения и обидни квалификации ищецът се е почувствал унижен, наранен и публично опозорен, което е довело до силен стрес и неудобство пред неговите близки, роднини, приятели, колеги и дори пред непознати хора по улицата. Претендира се компенсация на неимуществени вреди в размер на 25 100 лв – частичен иск при цялостна искова претенция от 50 000лв, ведно със обезщетение в размер на законната лихва за периода от 06.10.2018г. до депозирането на исковата молба в размер на 223,56лв ,както и законна лихва върху главницата от датата на исковата молба до окончателното изплащане.

В срока за отговор ответникът ПП „***“ оспорва иска по основание с доводи, че няма противоправно деяние, тъй като е недопустимо и граничецо с цензура, собственикът на медия да се намесва в творческата програма на самата медия и журналистите, и че правото на свободно изразяване на мнението е закрепено в Конституцията на Република България, а също в чл.6 от Закон за радио и телевизията. Излъчването на процесния надпис като вид изразно средство бил в рамките на допустимите граници при осъществяването свободата на словото. Въпросният надпис не съдържал обидни или цинични изрази, а бил израз на свободно отрицателно мнение, което не е противоправно. И на края в условията на евентуалност се оспорва главния иск по размер с аргумент, че не е установено изявленията да са достигнали до голям кръг от хора, нито пък да са повлияли негативно върху авторитета на ищеца в професионалната му общност и приятелски кръг, а фактът, че ищецът е публична личност предполага по-голяма търпимост към евентуална намеса в частноправната му сфера.

От събраните пред първата инстанция доказателства се установява и не е било спорно между страните, че на 06.10.2018 г. в ефира на „*** ТВ“ е бил поставен и излъчен стоп-кадър със снимка на ищеца *** в *** с надпис гласящ: „Корумпираният *** от *** Н.В. пусна на свобода престъпника от Судан“. Не е било спорно, че процесният надпис и снимката са били излъчвани многократно по „*** ТВ“ до 08.10.2019год., след което до 10.10.2019 год. изменен по съдържание и гласял : „Корумпиран ли е ***та от *** Н.В.?". Пред първата инстанция е бил обявен за безспорен фактът, че технически снимката и

надписа са подготвени и излъчени на екран от служители на телевизията. От приложените писмени доказателства се установява и не е било спорно, че оператор на „*** ТВ“ е ПП „***“ видно от разпечатка от електронната страница на Съвет за електронни медии.

Пред първата инстанция е приета и неоспорена от страните техническа експертиза, от която се установява, че надписът „Корумпираният *** от *** Н.В. пусна на свобода престъпника от Судан“ като стоп кадър е бил излъчен за пръв път в ефира на „*** ТВ“ на 06.10.2018 год. в 21.39 часа, продължило 13.13 часа на 08.10.2018 год./т.е. около четиридесет часа ефирно време/ на фона на фотографска снимка на ищеца, на която е заснет при изпълнение на работата си като *** в открито съдебно заседание. Стоп кадърът е бил инструментално озвучен и неговата продължителност е била 1:22 мин. и е бил излъчван многократно- повече от 35 пъти за посочения период. Съдебният експерт инж. И. С. е категоричен в извода си, че при излъчване на изображението и статичният надпис в долната част на екрана „протича“ непрекъснато, при функция нар. „крол“ - предварително набран писмен текст върху лентов фон, чието съдържание е гласяло „Корумпираният *** от *** Н.В. пусна на свобода престъпника от Судан М. Г.“. След 17:47:05 ч. на 08.10.2018 г. до края на излъчванена записите - 22ч. на 10.10.2018 г., същият стоп-кадър е продължил да бъде в ефир многократно, но вече с изменено текстово съдържание под формата на риторичен въпрос : „Корумпиран ли е ***-та от *** Н.В. пуснал на свобода престъпника от Судан?“. В следствие от 17:59:24 ч. на 09.10.2018 г. са били излъчени два стоп-кадъра един след друг с обща продължителност 14 сек, първият от които със снимка на *** Н.В., а вторият с текст „Този български *** Н.В. от *** обяви за невинен суданец и го пусна!“

Пред първата инстанция са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели, първият от които Урумов е *** и колега на ищеца в ***. От показанията на св.Урумов се установява, че ищецът се е ползвал с много добро име след колегите си. Самият свидетел възприел лично излъчването на процесните репортажи със снимка на Н.В. и надпис, че е корумпиран. Излъчването на репортажите започнало непосредствено след като *** В. постановил съдебен акт, с който оправдал сочения за нарушител български гражданин от судански произход. Веднага след появата на въпросните излъчвания по телевизията с окачествяването му като корумпиран, ищецът се затворил в себе си, започнал да избягва общуване с колегите, изглеждал като смачкан и отчетливо това състояние на подтиснатост и изолиране продължило около месец. Преди това ищецът имал открито и ведро отношения спрямо колегите си и често се шегувал.

От показанията на св.С.Зоички – семеен приятел на ищеца и съпругата му, се установява, че веднага след излъчването на записите по телевизия „***“, в които *** В. е посочен за корумпиран, осъществил със съпругата му контакт и от нея узнал, че ищецът е много притеснен и депресиран. Свидетелят има впечатления за поведението на ищеца след излъчването на записите и пояснява, че последният не искал да излиза от дома си в продължение на седмица до десетина дни. От работа започнал да се прибира с автомобил, а дотогава винаги предпочитал да се придвижва пеш. Отказвал да се вижда с близки,

приятели, а техни общи познати започнали да го питат дали това е същият *** В., който са давали по телевизията.

Във връзка с твърдяното и прието за основателно възражение за процесуално нарушение на първата инстанция по чл.266 ал.3 ГПК /отказ да се допуснат своевременно поискани гласни доказателствени средства чрез разпит на други двама свидетели за факти относно търпените неимуществени вреди в различни сфери от живота на ищеца/ пред въззивната инстанция са събрани нови доказателства. От разпита на св.Личев – семеен приятел на ищеца се установява, че са близки от студентските години и периодично поддържат контакт. За излъчените записи свидетелят разбрал от разговори между колеги –адвокати пред съдебна зала и в последствие изгледал лично материала. Личните му впечатления са, че излъчените репортажи са повлияли неблагоприятно върху психическото и емоционално състояние на ищеца, който пред него споделял, че досега се е ръководел винаги от закона и съдебната практика, но от този случай бил винаги под напрежение дали в някакъв момент негов акт или процесуално действие няма да станат повод за инсимиляции на тема корупция. Бил притеснен какъв ще бъде отзвук на тези репортажи върху семейството му. Определя ищеца като психически устойчив човек, търпелив и стабилен в обичайните житейски ситуации, но излъчените репортажи, свързващи името му с корупция му повлияли негативно – станал „по обран“ в изказа си и в начина си на общуване. От разпита на св.А. – пресаташе в *** се установява, че непосредствено след излъчване на репортажите започнали журналистически обаждания, включително свидетелката пресъздава ситуация, в която репортер на телевизия „***“ е търсил *** В. за коментар без разрешение в съдебната палата. След този случай Н.В. в продължение на седмици се прибирал със служебен автомобил, за да избегне контакт с журналисти, които постоянно го притеснявали. Преди участвал в програмата „Децата и съдът“, но след репортажите преустановил, защото вече бил представен в друг неприемлив облик. Според личните впечатления на св.А. *** В. се е ползвал с добро име сред колегите си и до този момент не била чула „лоша дума“ за него в професионалните и журналистически среди. Наясно е, че ръководството на съда е излязло с декларация по този случай в подкрепа на *** В..

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се налагат следните правни изводи:

Първият спорен въпрос, повдигнат с отговора на ответника и поддържан във въззивната жалба се отнася до материалната легитимация на ответника да отговаря за чужди виновни и противоправни действия по чл.49 ЗЗД. Като функционална обусловена, отговорността на Политическа партия „***“ в качеството на собственик /оператор/ на телевизионния канал според регистъра на медийния регулатор, ще възникне, ако се установят виновни и противоправни действия на служители на телевизията по повод излъчването на процесните кадри. Този принципно релевантен въпрос, че именно служител на телевизия „***“ е създал и излъчил записите не е бил спорен пред първата инстанция, поради това с оглед на уредената в чл.266, ал.1 ГПК процесуална преклузия, е недопустимо

пред въззивния съд да се твърдят нови обстоятелства, които са могли да се посочат в първоинстанционното производство. Следователно, макар и авторът на спорните кадри да е неизвестен, съгласно чл.49 вр. чл.45 ЗЗД за причинените вреди от излъчените репортажи отговорност ще носи Политическа партия „***“ като собственик на телевизионния канал.

Неоснователно е твърдението в жалбата на ответника, че първоинстанционният съд не е приложил правилно материалния закон / чл.49 вр. 45 ЗЗД/ като няма осъществен деликт, а излъченият запис представлява журналистически похват по въпрос от обществено значение с цел по –силно въздействие върху аудиторията. По делото е безспорно, че процесните репортажи са излъчени от телевизия „***“, и че именно това е тяхното времетраене и съдържание, който факт категорично е изяснен посредством приетата СТЕ, изключваща данни за манипулации или подмяна на изявленията. Събраните по делото доказателства обосновават категоричен извод, че процесните материали, излъчени по телевизия „***“ представляват публично изразяване на обидни и опозоряващи твърдения, които пряко накърняват доброто име и репутация на ищеца в качеството на български магистрат и му приписват закононарушения.

Съгласно разпоредбите на [чл. 39, ал. 2](#), [чл. 40, ал. 2](#) и [чл. 41, ал. 2 от Конституцията](#) на РБ, както и съгласно чл. 10, § 2 от Европейската конвенция за правата на човека, свободата на словото не е абсолютна. Тя се разпростира до определени граници, преминаването на които засяга други конституционно гарантирани ценности, каквито са личното достойнство, репутацията и неприкосновеността на личната сфера на гражданите. Прокламираната в чл. 40, ал.1 от Конституцията свобода на печата и другите средства за масова информация е пряко свързана с правото на обществото да бъде информирано по въпроси от обществено значение. Това високо обществено значение на дейността на журналистите, налага по-широки граници на свободата на изразяване на мнение за сметка на правата на личността, поради което и допустимите граници за критика на публични фигури в сравнение с частни лица е завишена. Тази концепция е възприета в практиката на ЕСПЧ, като в мотивите към решение по дело *Castells v. Spain*, е прието, че ограниченията в критиката към лица, действащи в обществено качество са много по-несъществени от тези спрямо частни лица. Въпреки това, в съдържанието на това право не се включва предоставена възможност за разпространяване на неверни данни, засягащи лични, граждански и човешки права и не се предполага налагане на негативен подтекст. Срещу по-широката свобода на изразяване на

мнение и информиране на обществеността по значими въпроси стои задължение на журналистите да действат добросъвестно и представят надеждна и прецизна информация (решение по дело *Fressos and Roire v. France*, 1999).

Процесните репортажи са излъчени непосредствено след като е било разгледано дело от *** В. по УБДХ /Указа за борба с дребното хулиганство/ по повод на пътен инцидент на 5.10.2018г с участието на български гражданин от судански произход във времетраене от 6.10.2018 до 10.10.2018г на интернет страницата на телевизия „***“, по който начин с оглед на многократното излъчване, са станали достояние на широка и неограничена аудитория. Съгласно трайната съдебна практика обидни думи и изрази са тези, които в основното им значение или в употребения контекст, носят негативен смисъл и унижават честта, достойнството и доброто име на адресата им. При преценката на обидния характер се взимат предвид не само субективното възприятие на засегнатия, но и обективния критерий - общоприетите морални и обществени разбирания за необходимо отношение към другите членове на обществото. Клеветата съставлява твърдения на неверни факти и обстоятелства, които са позорни и неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми и предизвикващи еднозначна негативна оценка на обществото. В тази връзка разпространените кадри със снимка на *** В. на фона на музикално озвучаване и надписи „Корумпираният *** от *** пусна на свобода престъпника от Судан“ и следващите кадри с риторичен въпрос „Корумпиран ли е ***та от *** Н.В.?“ грубо засягат честта и достойнството на ищеца в лично качество и като магистрат, злепоставят и разрушават неговата обществена репутация и добро име, създават тенденциозно внушение за корупционни практики и злоупотреба със служебно положение без каквито и да било аргументи и доказателства. Нещо повече видеоматериалът не само внушава, но съвсем директно чрез използваните изрази „Корумпираният *** Н.В.....“ и „Корумпиран ли е ***та Н.В...?“ вменява на ищеца осъществяването на престъпление по гл.VIII раздел IV от НК в качеството на длъжностно лице –*** и представлява обидна и опозоряваща за него квалификация като човек и български магистрат. Правилно първоинстанционният съд е окачествил процесните репортажи като обидни и клеветнически - от една страна грубо засягат честта и достойнството на ищеца, а от друга съставляват клеветнически твърдения за престъпно поведение –корупция, с което уронват кредита на обществено доверие към дейността на конкретния магистрат и съдебната система като цяло.

Неоснователни са доводите в жалбата на ответника ПП „***“, че разпространените репортажи могат да се окачествят като оценъчни съждения и изразяване на оценка и критика по обществено значим въпрос. Когато това твърдение е невярно - лицето не е извършило престъплението, което му е приписано (а то може да бъде установено единствено с влязла в сила присъда или по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК), изявлението е клеветническо - опозоряващо доброто му име в обществото, накърняващо честта и достойнството му, т.е. - противоправно по смисъла на чл. 45 от ЗЗД. Поради това, публичното разпространяване на изявление, с което на дадена личност се създава престъпен облик и се приписва престъпление, винаги излиза извън рамките на добросъвестното упражняване на правото на

изразяване и разпространяване на мнение и на свободата на словото, прокламирани в чл. 39 от КРБ и чл. 10 от КЗПЧОС. Категорично в случая е прекрачена границата, очертана в чл. 39, ал. 1 КРБ - не се касае до проява на правото на свободно изразяване на мнение, което позволява определена степен на провокация и преувеличение, а до изрази пряко насочени и целящи да придадат престъпен облик и накърнят достойнство и репутация на ищеца в лично качество и като магистрат.

По отношение на следващият спорен въпрос относно размера на присъденото обезщетение, настоящият състав като съобрази доводите на страните и в двете въззивни жалби- основна и насрещна, намира същите за неоснователни, по следните съображения: Анализът на показанията на свидетелите недвусмислено сочи, че процесните репортажи са станали повод за поредица неблагоприятни изживявания и са се отразили негативно върху психическото и емоционално състояние на ищеца в различни сфери на неговия живот. Поради това причинната връзка и вредите са установени и с това отговорността на ответника като собственик /оператор/ на телевизионния канал. Обстоятелството, че двамата разпитани пред първата инстанция свидетели се намират в служебни или приятелски отношения с ищеца не е достатъчно да дискредитира техните показания – от една страна те почиват на лични и непосредствени впечатления, а от друга е естествено неблагоприятните преживявания да са видими и възприети именно от кръга лица близки до потърпевшия.

Както е прието в решение № 439 от 20.01.2016 г. по гр. д. № 2773/2015 г., ВКС, при определянето размера на обезщетението, съгласно чл. 52 от ЗЗД, съдът следва да вземе предвид от една страна вида, характера и интензитета на вредите, изразяващи се в накърняване на чест и достойнство, както и начина на причиняването им- чрез интернет сайт на телевизия „***“ в продължение на пет календарни дни, като употребените обидни и клеветнически изрази са станали трайно и неограничено достъпни, включително и понастоящем за широка аудитория. По неправомерен начин е увредено доброто име и репутация на ищеца не само в лично качество, но и като магистрат с обвинения във връзка с правораздавателната му дейност при това за корупция- въпрос, по който обществото е изключително чувствително особено, когато се отнася до съдебната система. Тези утежняващи обстоятелства, налагат извод, че търпените от ищеца вреди са в много по-голям обем и интензитет - накърняват професионалната репутация и асоциират името му с корупционни практики сред неограничен кръг хора, които нямат лични впечатления за неговите лични и професионални качества и безрезервно възприемат внушенията. Безспорно от събраните гласни доказателствени средства пред първата и въззивна инстанция се установява, че ищецът е търпял описаните неимуществени вреди като стрес, притеснение и чувство на злепоставяне в различни сфери на своя живот. Установява се също, включително от разпитаните пред настоящата инстанция свидетели, че разпространените репортажи са оказали негативно емоционално въздействие върху ежедневието и контактите на ищеца и неговото семейство – изолирал се и се затворил в себе си, придвижвал се с автомобил до работа, за да избегне съприкосновение с журналисти,

чувствал неудобство от страни по дела и колеги, заради асоцииране на името му с обществено неприемливи за човек и магистрат обвинения макар и напълно необосновани. Изпитвал притеснения от обществената реакция за семейството и за съпругата си, която работела в държавна институция, обективно преустановил свои обществени изяви като напр. в проекта „Децата и съдът“. Основателни са доводите на ищеца, че периода от месец /посочен от свидетелите/ всъщност представлява кулминация на търпените негативни изживявания, които и превъзможнати във времето, не са отшумели напълно. Категорично също се установява включително от разпитаните и пред настоящата инстанция свидетели, че лицата, на които репортажите са станали достояние надхвърля професионалния и приятелски кръг на ищеца, и че изнесената невярна информация е компрометираща доброто му име и професионална репутация като магистрат сред широк кръг хора. От друга страна, настоящият състав взе предвид обстоятелствата, че не са настъпили трайни или необратими нарушения в адаптацията, физическото и психическо състояние на ищеца, който и след репортажите е продължил да се ползва с уважението на колеги магистрати и съдебни служители. По категоричен начин е получил подкрепа в лицето на Съдийската колегия на ВСС, която остро е осъдила в свое обръщение като недопустим и тенденциозен начина, по който без каквито и да било факти и аргументи се засяга достойнството и авторитета на български магистрат. И на края следва да се съобразяват общественно-икономическите условия в страната към датата на увреждането, и че самото осъждане също има своеобразен компенсаторен ефект.

В обобщение, въззивният състав приема, че решението в обжалваните му части е правилно и законосъобразно и определеният размер на обезщетението от 20 000лв съответства на критериите по чл.52 ЗЗД. Същото не страда от пороците, посочени в жалбите на страните и следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските: При този изход на спора с оглед неоснователността на двете въззивни жалби- основна и насрещна, страните не си дължат разноски и същите следва да останат така, както са направени.

Воден от горните мотиви, САС в настоящият си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 17.12.2019г. по гр.д. № 14 816/2018г на Софийски градски съд, 1-13 състав в обжалваните му части /осъдителна и отхвърлителна/.

Решението подлежи на обжалване в 1-месечен срок пред ВКС на РБ, считано от връчване препис на страните при наличие на предпоставки по чл.280 ГПК.

Председател:

Членове:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____